

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Auctarium. Sive Additiones Ad Viri Clarissimi Henr. Zoesii
J.V.D. Universum Jus Canonicum**

Geismar, Justus Moritz von

Coloniæ Agrippinæ, 1691

Ad tit. XXXIX. de sententia ex commu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62259)

vag. 1. de privileg. Forma enim absolutionis tendit ad peccatum tollendum, si inest, si non inest, sed inest post baptismum; & denuò de illo doles, ad augmentum gratiæ & diminutionē pœnæ.

Ibid. q. 4. n. 8. ait Sacramentum pœnitentiæ non posse esse validum & informe, quamvis Baptismus sit validus & informis, si ministraretur habenti aequalē affectum ad peccatum mortale, quo casu valet, sed gratia sanctificans non censetur, nisi sublato obice, quia hic est necessarius, & iterari non potest.

Ex dist. xi. q. 10. n. 5. In fractione sigilli confessionis committitur peccatum detractionis infidelitatis & sacrilegii, & est semper mortale, licet veniale tantum detegatur, quia fit injuria Sacramento. & n. 6. est præceptum negativum obligans semper, etiam post mortem. n. 7. nec de pœnitentiis licentia, quia prohibitum ob bonum publicum.

Ad n. 9. De indulgentiis Sann. to. 3. dist. 13. ubi q. 1. n. 7. etiam explicat partem ad pœnam unius vel plurium annorum, quæ olim erat *Carena*, id est, carentia seu jejunium in pane & aqua dies 40. Item *quadragesima*, quæ est remissio pœnitentiæ, quæ per quadragesimam subeunda erat de qua Can. in cap. dist. 50.

Ex q. 4. n. 6. Observa, quod tempore Jubilæi licet detur potestas absolvendi à quibuscunque, nulla tamen detur facultas dispensandi super irregularitate etiam occulta, ex defectu, vel inhabilitate quomodolibet contracta.

Idem de dist. rom. 3. de Censuris dist. 1. q. 5. R. fertur ex Cavarr. quod Jubilæum valeat tantum pro absolutione à Censuris in foro conscientiæ, quia pro e-

normibus & publicis casibus videtur Papa velle vindictam publicam. Unde virtute Jubilæi absolutus notoriè excommuniatus adhuc abstinere debet, donec publicè absolvatur, vel innotescat de absolutione altera obtenta. Secus si censure & casus occulti.

AD TIT. XXXIX.

De Sententia excommunicationis.

Ad n. 1. Dicitur usu aliquorum bonorum spiritualium, quia non privatur virtutibus infusis, nec actibus virtutum: qui bona spiritualia sunt.

Ad n. 9. Bulenb. li. 7. c. 1. dub. 4. Ob solum peccatum externum censure proportionatum, & conjunctum cum contumacia censura ferri potest. & quidem in interdicto locali potest esse alienum v. g. prælati vel Communitatis, non tamen hominis privati, aliàs requiritur proprium.

Ibid. Et si ob peccatum veniale interdum ferri possit levis suspensio, vel leve interdictum, excommunicatio tamen major, suspensio gravis, & interdictum personale speciale (quidquid sit de generali) non potest ferri, nisi ob culpam mortalem, quia alioquin non esset pœna proportionata culpæ. Imò cum sint pœnæ medicinales, non debent infligi pro quovis mortali, sed quibusdam tantum, ne censure contemnantur, ut monet Trident.

Ad nu. 30. Ut scias, quæ communicatio privet Excommunicatio, observa triplicem in Ecclesia esse Communionem. 1. Communio interior, quæ à charitate procedit, quæ est animi affectio, quæ diligitur Deus propter se, & proximus

mus

raus propter ipsum, quæ charitas Christi membra per fidem formata capiti Christo & reliquis ejus membris unit, de hac Paulus ad Rom. 12. v. 5. Ita multi unum corpus sumus in Christo. Item Pl. 118. v. 63. particeps ego sum omnium timentium te. 2. *Communio externa*, quæ consistit in semel orando, & divinis officiis simul audiendis, & colloquio fidelium. 3. *Communio media* interior pariter & exterior, qua omnes fideles participes sumus Communium suffragiorum Ecclesiæ & Sacramentorum, ac communi Ecclesiæ participatione. Ut sic differat à *minori excommunicatione*, quæ externâ communionæ sicut & Sacramentorum collatione non privat, sed tantum perceptione. Differt à *peccato mortali*, quæ excommunicatio improprie dicitur, quia peccatum mortale segregat ab interiori communionem, quæ charitate constat, quia hæc per peccatum amittitur. Sic Paulus ad Rom. 6. stipendium peccati mors; Charitas autem est vita Joa. 1. 4. Hac communionem nec minor nec maior excommunicatio privat saltem ex se. Dico *ex se*, quia major istam separationem supponit; nunquam enim ferri debet, nisi ob peccatum mortale. Hinc.

Observe 2. quod & peccatum mortale & excommunicatio major à Communionem separet, sed hæc magis; nam licet uterq; maneat adhuc membrum Ecclesiæ per fidem licet informem, est tamen peccator tanquam membrum aridum adhuc unitus corpori mystico Ecclesiæ; ut ipsi suffragia Ecclesiæ adhuc aliquo modo proficiant, eumq; adhuc à tentationibus & vexationibus diaboli defendant; Excommunicatio

autem majori Excommunicatione talia nihil proficiat. Exemplum in arido membro corpori naturali adhuc unito, & planè separato; prius enim adhuc ad quem calorem à reliquis membris participat, alterum non, arg. *can. quæ ad modum. xxiii. q. 7.* ubi in terminis hæc similitudo insinuat. Quod verò fides vera licet mortua apud peccatorem maneat, docet Trid. *Sess. 6. de Justificat. Can. 28.* Prior autem discursus probatur autoritate Pauli 1. ad Corinth. 5. Ubi Corinthium peccatorem per excommunicationem in Sathanæ potestatem tradit; ergò adhuc aliquid amplius tollit excommunicatio, quàm peccatum, alioquin Apostolus dicere non posset, quod ipse eum tradat. Idem probatur ex eod. 1. ad Timoth. Item *Can. audi. xi. q. 3. Can. omnis Christianus. Can. nihil d. q. 3.* Ex dictis inferes falsam esse Glossam in causa quodcunq; xxiv. q. 1. quæ ait. Excommunicationem quoad Deum nihil operari. Item dum in cap. 1. h. t. dicitur esse pena medicinalis, non mortalis, intellige ex fine Ecclesiæ, si se emendare velit, alioquin ex culpa ejus erit ipsi læthalis ita. Covarr. ad cap. Alma mater in princ.

Nota præterea Communicationem cum excommunicatis prohibitam esse jure divino in his, quæ ad divinam pertinent, ut in aliis communicans semper peccet. Covarr. *d. l. p. 1. §. 1. n. 1.*

Ad n. 73. Dices, cum hoc numero dicatur, quod graviter peccet si celebret is, qui est excommunicatus minori, & idem dicatur esse effectus excommunicationis majoris, quomodo ergò differunt, & quomodo potest dici, quod minor

minor tantum prius passivam perceptionem. & directe & vi Censuræ excommunicatus minori privatur tantum passivam perceptione, & quia preceptum juris prohibet etiam, ne celebret, vel administret divina, ideo propter violationem hujus precepti peccat, si celebret, mortaliter; si alia administret, venialiter. Excommunicatus vero majori excommunicatione non potest celebrare vi censuræ, unde si iste cele-

bret, sit irregularis, quod in priori non fit.
 Adnu 97. Quæres, cur Procurator excommunicatus, si obtinuit sententiam, ea nihilominus adhuc executioni mandari possit, & non possit mandari executioni, si actor sit excommunicatus? R. in primo casu executio non patitur amplius per Procuratorem, sed per alium non excommunicatum, ut in his sit paritas.

Collegii Societatis Jesu anno 1699.
 Paderborna